

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας",

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἁπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἁπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΑΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φ. Χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

7 Ὀδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγλία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Διὰ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ὕ ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμπορὸν ἢ ἐπιστήμονα; — Βιρήνη ἢ Ἀττικὴ Αὐτοκράτειρα Κων-
σταντινῶν (ἐπὶ κ. Μαρίας Α. Μανροκορδάτου. — Ἡ δεσποινίς Στεφανόπολι
ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἡ διαμαρτυρία τῶν κκ.
φοιτητῶν. — Τὸ φθινόπωρον (ποίημα ἐπὶ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέρ-
γη). — Ἱστορία ἐνὸς τεμαχίου ἄρτου (ἐπὶ δεσποινίδος Λαύρας Σούζαρτ,
ιατροῦ. — Φωτεινὴ Γενναίου Κολοκοτρώνη. — Γυναικεῖος κόσμος. —
Ποικίλα. — Ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλου. — Ἀλληλογραφία. — Συμβου-
λαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΕΜΠΟΡΟΝ Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ;

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» κτείστη ἀληθῶς ἡ Πύθια τῶν
συνδρομητῶν τῆς. καὶ ἰδίᾳ τῶν νεκνίδων, αἵτινες εἰς πᾶν ζή-
τημα οὐσιῶδες ἢ μὴ ἀπευθύνονται πρὸς αὐτήν, ζητοῦσαι ἐπι-
στήμης τὴν γνώμην τῆς. Ἀπαντήσατέ μας, ὄχι εἰς τὴν ἀλλη-
λογραφίαν σας, ἀλλὰ δι' ἄρθρου κυρίου, γράφει ἡμῖν, εὐφράντα-
στος καὶ ζωηρὸν νεανίς. Το ζήτημα, ὅπερ θέτω ὑμῖν ἀφορᾶ
βεβαίως εἰς πολλὰς συνομηλικὰς μου, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ
πραγματευθῆτε αὐτὸ ἐν μακροῖς καὶ ἄνευ ἐνδοισμῶν καὶ ὑπεκ-
φυγῶν.

Καὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι τὸ τρυφερὸν ζήτημα διὰ πᾶσαν
κόρην ἐν ἡλικίᾳ γάμου, διὰ πᾶσαν κόρην ρωμαντικὴν, ἥτις
ὄνειροπόλησεν ὡς ἰγαπητὸν σύντροφον τοῦ βίου τῆς ὠραῖον
νεανίαν, ποιητὴν ἢ καλλιτέχνην, ἢ διάσημον τοῦλάχιστον
ἀστρονόμον, ὅπως εἰς ἑκάστον τῶν ἐξεταζομένων ἀστέρων βλέ-
πῃ καὶ τὴν εἰκόνα τῆς προσφιλοῦς τῆς καρδίας του. Ἐὰν δὲν
ἐπιτύχῃ τοιοῦτον, συγκαταβαίνει καὶ μέχρι τοῦ ἐπιστήμονος
ιατροῦ ἢ δικηγόρου, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι καὶ οὗτος λίαν προσε-
χῶς θὰ καταλάβῃ τὴν καθηγητικὴν τοῦλάχιστον ἔδραν ἐν τῷ
Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Αἴφνης ἡ τοιαῦτα ὄνειρα θωπεύσασα, ἢ μετὰ τοιαύτας ἐλπίδας
βακαλληθεῖσα κόρη ἀφυπνίζεται ἀποτόμως ὑπὸ τοῦ πατρὸς,

ὅστις τῇ προσφέρει εἰς γάμον νέον ἄνδρα ἐμπορευόμενον ἐν
Ρωσίᾳ, κερδαίνοντα χρήματα, ἀλλ' ἀδυνατοῦντα νὰ σχημα-
τίτῃ δύο ὁμοιοκαταληξίας, νὰ ἀκολουθήσῃ ἀνὰ τοὺς οὐρανίους
θόλους τὴν πορείαν τῶν διαφόρων πλανητικῶν συστημάτων,
ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἰδεώδη γλώσσαν πλατωνικοῦ
ἔρωτος.

Δὲν ἔχω προῖκα, συμπεραίνει ἡ ἐπιστέλλουσα, ἀλλὰ προ-
τιμῶ νὰ ἀποθάνω ἄγαμος, ἢ νὰ συνδέσω τὴν τύχην μου μετ'
ἀνθρώπου, ὅστις οὐδέποτε θὰ με ἐννοήσῃ ἐν τῇ πεζῇ καὶ ἀ-
πλοῖκῃ ἀναπτύξει του.

Δίδεται λοιπὸν ἡμῖν τὸ ζήτημα, ἐὰν αἱ νεάνιδες ὀφείλωσι
νὰ προτιμῶσιν ὡς συζύγους τοὺς μεγαλοφυεῖς μόνον ἢ τοῦλά-
χιστον τοὺς ἐπιστήμονας ἀπέναντι τῶν μετριωτέρας ἀναπτύ-
ξεως, ἀλλ' εὐπόρων καὶ ἐργατικῶν ἀνθρώπων.

Εἰς ἕξοχος νοῦς δύναται νὰ εὐεργετήσῃ τὴν ἐπιστήμην καὶ
τὴν ἀνθρωπότητα ἐν γένει, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἀκαμάτως ἐργάζε-
ται, σπανίως ὁμως νὰ καταστήσῃ καὶ τὴν σύζυγόν του εὐ-
τυχῆ, ὑπὸ τὴν οἰκογενειακὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἀπὸ
πρωίας μέχρις ἐσπέρας περιορισμένως ἐντὸς τοῦ γραφείου του,
ἐνθα διέρχεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ μέγα τῆς νυκτὸς μέρος, δὲν
ἔχει οὔτε τὸν καιρὸν οὔτε τὴν δύναμιν νὰ ἀσχοληθῇ εἰς ὅ, τι
δύναται: νὰ καταστήσῃ τὴν σύζυγόν του εὐτυχῆ. Τὸν βλέπει
κατὰ τὰς ὥρας τοῦ γεύματος καὶ τοῦ δείπνου, ἀφρημένον ἢ
σκεπτικόν, διατελοῦντα εἰσέτι ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν νέας μελέτης,
νέας ιδέας, νέας ἐφευρέσεως. Προσηλωμένος εἰς τὸν εὐρὺν τῆς
ἐνεργείας του κύκλον, ὄνειροπολῶν διαρκῶς θριαμβοῦς καὶ δό-
ξας καὶ ὄνομα ἀθάνατον, ἀπαξιοῖ νὰ κατέλθῃ, ἔστω καὶ πρὸς
στιγμὴν, εἰς τὰς πεζὰς τοῦ βίου πραγματικότητος, εἰς τὰς
καθημερινὰς οἰκογενειακὰς μερίμνας, ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται ἡ εὐμά-
ρεια καὶ εὐδαιμονία τοῦ οἴκου αὐτοῦ.

Ἡ σύζυγος, ἀπομονομένη οὕτω, φέρει ἀποκλειστικῶς τὴν
εὐθύνην τῆς διαχειρίσεως τοῦ οἰκογενειακοῦ πλοῦτου, τῆς ἀνα-

ΕΙΡΗΝΗ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

τροφής των τέκνων, συνεχώς δὲ καὶ τῆς ὑπερασπίσεως τῶν συμφερόντων αὐτοῦ τοῦ συζύγου. Πᾶσα ἀποτυχία, πᾶσα ἀπογοήτευσις ἢ πλάνη ἐκεῖνου ἔχει τὸν τρομερὸν ἀντίκτυπόν της εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναίκης, καὶ κατ' αὐτῆς ἐκσπᾶ πάντοτε ὁ ἐρεθισμὸς τῶν νευρῶν, ἡ δυσθυμία, ἡ ἐξάντλησις, ἡ καταπόνησις ἐκεῖνου. Γνωστὸς εἶναι ὁ βίος τῶν γυναικῶν τῶν ἐξόχων ἀνδρῶν. Ἡ Ξενήπιη, ἡ σύζυγος τοῦ μεγίστου τοῦ κόσμου φιλοσόφου Σωκράτους, κατεκλίνετο νῆστις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ τὰ τέκνα της ἔμενον ἀνυπόδητα, διότι ὁ σύζυγός της ἠγάπα πολὺ τὴν ἀνθρωπότητα ἐν γένει, ὅπως δύναται νὰ περισπᾶται ὑπὸ τῆς περὶ τῆς εὐμαρείας τῶν τέκνων του φροντίδος. Ἡ πρώτη τοῦ Περικλέους σύζυγος ἐγένετο ἐπίσης δυστυχῆς ὅσον καὶ ἡ τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὡς εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους ἡ σύζυγος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, τοῦ Βίρωνος, τοῦ Σατωβριάνδου, τοῦ Μολιέρου, τοῦ Δίκενς καὶ τοῦ Στλεύ.

Ἴνα γυνὴ τις κατορθώσῃ νὰ προσελκύσῃ τὴν ἀληθῆ στοργὴν καὶ ἐκτίμησιν τοιούτων ἀνδρῶν, ὀφείλει νὰ ἀντιταξῇ εἰς τὸν μέγαν ἐκείνων νοῦν ἴσπιν εὐφύϊαν, ἴσπιν ἀντίληψιν, μεγάλην κρίσιν, τέλος πνεῦμα γοργόν καὶ εὐστροφον, ὅπως ἀκολουθῇ τὸ τοῦ ἀνδρός εἰς τὰς ὑψηλὰς πτήσεις του. Ἀλλὰ τοῦτο καὶ δύσκολον εἶναι καὶ ἀσύμφορον πολλάκις πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ οἴκου. Διότι ἀπ' ἧς στιγμῆς ἀνὴρ καὶ γυνὴ πετύχουσιν ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὰ ἰδανικὰ ὕψη τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ ἰδεωδους κόσμου, ἐγκαταλείπουσιν ὀρισμένως τὰ ἐπίγεια, ὕλικά μὲν καὶ περὶ, ἀλλ' ἀναγκαιοτάτα συμφέροντά των καὶ ἐντὸς μικροῦ ἢ οἰκογενεῖά των περιπίπτει εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθλιότητα καὶ εὐδειαν.

Ἄλλως τε καὶ αἱ ἐπιστημονικαὶ αὐταὶ μεγαλοφυΐαι ἀποβαίνουσιν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μᾶλλον δυσεύρετοι. Μένει λοιπὸν ἡ ἐκλογὴ μεταξὺ μετρίου προικοθήρα ἐπιστήμονος, ἐξ ἐκείνων, οἵτινες πλημμυροῦσι τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας μας, χωρὶς οὐδένα πρὸς τὴν ἐπιστήμην πόθον, οὐδενίαν ἰδιοφυΐαν, οὐδενίαν ἀξίαν, καὶ ἐνὸς ἐργατικοῦ καὶ εὐσυνειδήτου νέου, ὅστις ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας παλαίει τὸν ὑτέρ τῆς ζωῆς ἀγῶνα, ἀναπληρῶν τὸν πατέρα παῖς ἔτι καὶ ζυτῶν καλὴν σύντροφον, μεθ' ἧς ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀρμονίᾳ νὰ διχμοιρασθῇ τοὺς καρπούς τῶν ιδρώτων καὶ τῶν κόπων του. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ἐξῆλθε νικητὴς τοῦ ἀγῶνος, γινώσκει τί ἐστὶ πάλῃ, ὅστις ἐπόνεσε διὰ τὴν πενομένην μητέρα καὶ ἐπροίκισε τὴν ὄρφανὴν ἀδελφὴν, γινώσκει καλῶς τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ εἶναι πρόθυμος νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν ἰδικὴν του μετ' ἐκείνης, ἣν ἐξελεξεν ὡς σύντροφον τοῦ βίου του· ἐκεῖνος, ὅστις ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐγένετό τι ἔχει πίστιν καὶ ἐλπίδα πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς ἑαυτόν. Δὲν εἶναι οὔτε σκεπτικιστὴς, οὔτε ἀπογοητευμένος, οὔτε ἄθεος. Δέχεται τὴν ζωὴν μετὰ τὰς φυσικὰς ἀπυλῶσεις καὶ χαρὰς της, ὡς καὶ μετὰ τὰς ἀπαραιτήτους ἐναντιότητος καὶ ἐλίψεως της, τὴν ζωὴν ὅποια πραγματικῶς εἶναι, ἦτοι ἀνοιξὶν μετὰ ῥόδα, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀκάνθιας, χεμιῶνα μετὰ ἥλιον, ἀλλὰ καὶ μετὰ ψῆχος. Θεωρεῖ τὴν σύζυγον ὡς σύντροφον ἀπαραίτητον ἐν τε τῇ εὐτυχίᾳ καὶ δυστυχίᾳ, ἀγαπᾷ τὰ τέκνα μετὰ στοργῆς καὶ ἀποτελεῖ τὸν ὥρα ὁρατὸν καὶ εὐγενέστατον τύπον τοῦ ἀνδρός, ὑπὸ πάσας τὰς ἰδιότητας αὐτοῦ ἐν τε τῇ οἰκογενεῖᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ.

Δύο ἐκ τῶν διασημοτάτων τοῦ Βυζαντίου αυτοκρατορῶν εἴλοντο τὸ γένος ἐξ Ἀθηναίων. Ἡ Ἀθηναίς, ἡ μετονομασθεῖσα Εὐδοξία, καὶ ἡ Εἰρήνη, πολὺ μεταγενεστέρα ἐκείνης. Οὐδὲν ἄλλο περὶ τοῦ γένους καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῆς Εἰρήνης περιεσώθη μέχρις ἡμῶν ἢ ὅτι πατὴρ της ἦσαν αἱ Ἀθηναίαι καὶ ὅτι ἐγεννηθῆ τῷ 752 μ. Χ. Ἡτο τὸσον ὠραία, ὥστε ἡ καλλονὴ της ἐξεθάρβωσε τὸν αυτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντῖνον τὸν Κοπρώνιμον. Ἡ εὐφύϊα της δὲ συνετέλεσεν ὅπως ληφθῆ παρ' αὐτοῦ ἡ σπουδαία καὶ ἱμετάκλητος ἀπόφασις τῆς διὰ γάμου ἐνώσεως αὐτῆς μετὰ τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Λέοντος. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἡ Εἰρήνη ἐκλήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν τὴν 1ην Σεπτεμβρίου 769 καὶ τὴν 17ην Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐλάμβανε παρὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικῆς καὶ τοῦ νόμου τὸν τίτλον Αὐγούστας. Δέκα περίπου μετὰ τὸν γάμον της ἔτη ἡ Εἰρήνη ἀνήρχετο μετὰ τοῦ συζύγου της Λέοντος τὰς βιθμίδας τοῦ αυτοκρατορικοῦ θρόνου. Θεμιῶς παρ' αὐτοῦ ἀγαπωμένη, ἀγρυπνος καὶ πολυτίμος συνεργάτις παρὰ τὸ πλευρὸν ἐκεῖνου, ἀνεκούφιζεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν πολυμύθων της αυτοκρατορίας φροντιδῶν. Τὸ θρησκευτικὸν ζήτημα, ἐν ᾧ οἱ δύο σύζυγοι ἔσχον φρονήματα ἐξ ἀντιθέτου διάφορα, ἐπήνεγκεν ἐχθροπραθειὰν τινα μεταξὺ τῶν δύο συζύγων, ἧτις ἐκορυφώθη τὴν ἡμέραν, καὶ ἦ ὁ Λέων, τρομερὸς διώκτης τῆς εἰκονολατρίας, ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ ἰδιαίτερον ὁμῶς τῆς συζύγου του δύο εἰκόνας ἁγίων. Ἡθέλε δε ἴσως λάβει ἐναντίον αὐτῆς δραστηριότητα μέτρα, ἐκ τῆς ὀφθαλμοῦς του, ἐπισημῶς τὴν 8ην Σεπτεμβρίου 786. Δὲν ἀέερετε τὰ κατὰδικτικὰ κατὰ τῆς συζύγου του σχέδιά του.

Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος σ' ὁ Πορφυρογέννητος, δεκαετὴς μόλις τὴν ἡλικίαν, ἀντιπροσώπευθη μέχρι τῆς ἐνηλικιωτικῆς αὐτοῦ ὑπὸ τῆς μητρὸς του ἀντιβασιλείας Εἰρήνης, ἧτις ὀφείλησε τὸ κράτος μετὰ νοημοσύνης καὶ δραστηριότητος. ἦν καὶ αἱ τοὶ οἱ ἐχθροὶ της ἀνωμολογοῦν καὶ ἐθαυμάζον. Ἡ νεαρὰ αὕτη Ἑλληνὶς εἶχε γεννηθῆ διὰ τὸν θρόνον, δ' ἀ τὴν ὑπερτάτην ἐπὶ γῆς ἐξουσίαν. Κατέστη διάσημος αυτοκράτειρα οὐ μόνον διὰ τὰς ἐπιτυχεὶς κατὰ τῶν Σαρακηνῶν νίκας της, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν θρησκευτικὸν φανατισμὸν της, ὑπὲρ τοῦ ὁποῦ ἐλησμονήσε καὶ αὐτὰ τὰ μητρικὰ καθήκοντά της, ἀπεκδυθεῖσα λοσιχερῶς τὴν ἰδιαζούσαν εἰς τὴν γυναικείαν ψυχὴν τρυφερότητα καὶ ἐναίσθησιαν.

Ἐνόησεν ὅτι ἵνα αἱ θρησκευτικαὶ ἰδέαι αὐτῆς ἐπικρατήσωσιν ὀφείλει αὐτὴ καὶ μόνη νὰ διοικῇ ἐπὶ μακρὸν τὰς τύλας τοῦ Βυζαντίου, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προσεπέθεσε νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων τὸν υἱὸν αὐτῆς Κωνσταντῖνον. Κατανοήσασα ἐν τούτοις ὅτι πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν της ὀφείλει νὰ συνδιαλλάξῃ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τοῦ Πάπα, μεγάλας κατέβαλε πρὸς τοῦτο προσπάθειας. Τέλος ἄφου ἐπὶ μακρὸν προητοίμασε τὸ ἔδαφος, συνέκαλεσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδον κατὰ τὸ ἔτος 786, ὅπως δι' αὐτῆς ἀνασυσταθῆ ἡ εἰσαγωγή καὶ προσκύνησις τῶν εἰκόνων. Ἡ αυτοκρατορική ἐν τούτοις φρουρά, πιστὴ εἰς τὰς

θρησκευτικὰς ἰδέας τοῦ ἀποθανόντος αυτοκράτορος, παρεκώλυσε διὰ στάσεως τὴν συνέλευσιν τῆς συνόδου ταύτης. Ἡ αυτοκράτειρα, καθησυχάσασα τὰς παραχὰς ταύτας καὶ ἐξορίσασα τοὺς πρωταίτιους τῆς στάσεως, εἰργάσθη ὅπως ἡ νέα φρουρὰ αὐτῆς ἀποτελεσθῆ ὑπὸ ἀνθρώπων ὁμοφρονούντων καὶ προθύμων νὰ τῇ παρῶσιν τὴν ὑποστήριξιν των. Τῇ προθύμῳ δὲ συναγωγῇ τοῦ πατριάρχου Ταρσίου, συνεκλήθη τέλος ὑπ' αὐτῆς ἡ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἧς αἱ ἐργασίαι διήρκεσαν μῆνα ὅλον, καὶ ὦν τελικὸν ἀποτέλεσμα ἐδημοσιεῦθη ἐν τῷ ἐπομένῳ διατάγματι, ὅπερ μέχρι σήμερον ἀναγιγνώσκεται ἐν τοῖς ὀρθοδόξοις ναοῖς τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδόξιας:

«Ὁρίζομεν σὺν ἀκριβεῖα πάση καὶ ἐμμελείᾳ, παραπλησίως τῷ τύπῳ τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ἀνατίθεσθαι τὰς σεπτάς καὶ ἁγίας εἰκόνας ἐν ταῖς ἁγίαις τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαις, καὶ ἱεροῖς σκεύεσι, καὶ ἐσθῆσι, τοίχοις τε καὶ σαρκοῖς, οἴκοις τε καὶ ὁδοῖς (ὅσα γὰρ συνεχῶς δι' εἰκονικῆς ἀνατύπωσος ὄρονται, τοσοῦτον καὶ οἱ ταύτας θεώμενοι διατίστανται πρὸς τὴν τῶν πρωτοτύπων μνήμην τε καὶ ἐπιπόθησιν) καὶ ταύταις ἀσπασμῶν καὶ τιμητικῆν προσκύνησιν ἀπορίμην, (οὐ μὴν τὴν κατὰ πίστιν ἡμῶν ἀληθεῖν λατρείαν, ἢ πρὸς τὴν θείαν φύσιν, ἀλλ' ὄν τῶν τῶν τύπων τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, καὶ τοῖς ἁγίοις εὐαγγελίοις καὶ τοῖς λοιποῖς ἱεροῦ ἀναθήμασι) καὶ θυμιαμάτων καὶ γῶτων προσαγωγῆν πρὸς τὴν τούτων τιμὴν ποιέσθαι, καθὼς καὶ τοῖς ἀρχαίοις εὐσεβῶς ἐθίσται· ἢ γὰρ τῆς εἰκότος τιμῆ ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει καὶ ὁ προσκυνῶν τὴν εἰκόνα προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν».

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς Συνόδου προκάλεσεν, ὡς ἦν ἐπόμενον, πολλὰς δυσαρεσκείας καὶ ἐξερρητισμῶν τῶν εἰκονοθλαστῶν, ἐν οἷς κατελέγετο καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς τῆς αυτοκρατορίας Εἰρήνης, ὅστις καὶ ἐδοκίμασε νὰ χειραφετηθῆ ἀπὸ τῆς βρείας ὁσμῆρας καθισταμένης κηδεμονίας της καὶ νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐναντίας αὐτῆς μερίδος.

Ἡ Εἰρήνη, ἐνοήσασα ὅτι ὁ ἴδιος αὐτῆς υἱὸς ἦτο ὁ μᾶλλον τῶν ἐναντίων ἐπικίνδυνος καὶ ἀποφασίσασα ὅπως ἀντὶ πάσης θυσίας καταστρέψῃ τὴν στήσιν ἐν αὐτῇ τῇ γενέσει της δὲν ἐδίστασε νὰ ἀποκηρύξῃ καὶ καθαιρέσῃ αὐτόν. Ὅτι δὲ αὕτη εἶχε τὴν σκληρότητα νὰ προβῆ εἰς τὸ τερατώδες καὶ ἀποτρόπαιον διάστημα τῆς ἐξορύξεως τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, τοῦτο εἶναι ἐντελῶς ἀνακριβές, ὡς μαρτυρεῖ τὸ περισωθὲν χειρόγραφον τοῦ Γεωργίου Ἀμαρτωλοῦ, ἐν ᾧ περὶ τῆς τυφλώσεως λέγει: τῆς μητρὸς αὐτοῦ μὴ παρούσης, μήτε γινωσκούσης τὴν βουλήν.

Εἰς τὴν αὐτὴν ποινὴν ὑπεβλήθησαν καὶ οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ τοῦ ἀποθανόντος αυτοκράτορος, τρομεροὶ καὶ οὗτοι διώκται τῆς προσκύνσεως τῶν εἰκόνων. Αἱ πράξεις αὐταὶ ἐστιγματίσασαν βεβαίως τὸν βίον τῆς αυτοκρατορίας Εἰρήνης καὶ ἐκηλίδωσαν τὰς ὠραίας καὶ ἐδ.ξους ἀληθῶς σελίδας τῆς βίβλου τῆς ζωῆς αὐτῆς.

Διότι μεθ' ὅλα ὅσα ἐγράφασαν κατὰ τῆς πολιτικῆς αὐτῆς παρὰ τῶν συστηματικῶς διατεθειμένων ἐναντίον αὐτῆς, ἡ Εἰρήνη ἐπολιτεύθη μετὰ περινοίας καὶ ἐπιφυλακτικότητος, ἐπιβαλλομένης αὐτῇ ὑπ' αὐτῆς τῆς πολιτικῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων. Οὐδεὶς ἀμερόληπτος δύναται νὰ μεμφθῆ τὴν Εἰρήνην.

Αἱ ἀποτυχίαι καὶ τὰ δυστυχήματα ἐν τε τῇ πολιτικῇ καὶ τῇ ἰδιωτικῇ βίῳ τῶν ἀνθρώπων εἶναι οἱ μέγιστοι κατὰ φύσιν αὐτῶν. Ἡ πολιτικὴ τῆς Εἰρήνης ἀπέτυχε· τοσοῦτο ἐπέταλε κατὰ τὴν μέγιστον τῶν ἀμαρτημάτων της. Ἡ διπλωματικὴ ἀπέτυχε· αὐτῆς δὲν ἴσχυσε νὰ ὑπερικήσῃ τὰς ραδιουργίας, καὶ τὰς κριτικὰς κροτίμους ζηλοτυπίας τῶν αὐλικῶν της. Συνωμοσίαι, μυστικῶς ἐξυφραθεῖσα παρὰ τῶν δυσηρεστημένων πατριωτικῶν ἀπαρτῶν μισοθῶν ὑπαλλήλων, ἤρκεσαν ὅπως καταστρεψαίεν ἐν τῇ πολιτικῶν πρόγραμμα τῆς μεγαλοφυῶς ταύτης γυναικῆς, ταῦτα ὅποιοι ἢ πραγματοποιήσις ἤθελε παγίωσει καὶ ἐξασφαλίσαι τὰ δικαιώματα ἀμφοτέρων τῶν κρατῶν. τοῦ τε ἀνατολικοῦ καὶ τοῦ δυτικοῦ.

Ἡ Βυζαντινὴ Ἀυτοκράτειρα, ἐνοήσασα ἀρχῆθεν τὴν ἀνάγκην τῆς μετὰ τοῦ Καρόλου τοῦ Μεγάλου εἰρηνικῆς συμπραξείσεως, διενόηθη πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς συμπραξείσεως νὰ συνθέσθαι διὰ συγγενικῶν δεσμῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχε ἀρραβωνίσει τὸν υἱὸν αὐτῆς Κωνσταντῖνον, παῖδα ἐπισημῶς τῆς Ρωθρούδης, θυγατρὸς Καρόλου τοῦ Μεγάλου. Ἀπὸ μετέπειτα ὁμως ἀναφύεσαι διενέξεις μεταξὺ τῶν Φράγκων καὶ Βυζαντινῶν ὡς πρὸς τὰς ἑλληνικὰς ἐπαρχίας ἐκώλυσαν τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ γάμου τούτου.

Τοῦτο ἀποδεικνύει πόσον αἱ διαδοθεῖσαι φήμες περὶ τῶν προθέσεων αὐτῆς ὅπως συζευθῆ Κάρουλον τὸν Μέγαν εἶναι ἐπιβεβλητικαὶ συζητήσεως, καίτοι τὸ σχέδιον αὐτῆς παρὰ τῶν κατὰ ταφερομένων ἐναντίον της ἀνεγνωρίσθη ὡς μεγαλοφυῆς. Ἡ Εἰρήνη ὡς σύγχρονος τοῦ Καρόλου καὶ τοῦ Ἀρούν Ἀληξιάδου δὲν ἠδύνατο νὰ πολιτευθῆ ἄλλως ἢ ὡς ἐπραξεν. Ἀφού ὁ πόλεμος τῶν Βυζαντινῶν κατὰ τῶν Ἀράβων ἔσχε τοιαύτην ἀποτυχίαν, ὥστε ὁ ἐχθρικός στρατὸς νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν προθύρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, βεβαίως ἡ συνδιαλλακτικὴ μετὰ τοῦ καλίφου πολιτικῆ τῆς Εἰρήνης, ἦν τόσον κατεμείμθησαν οἱ ἀντίπαλοί της, ἐπεβάλλετο αὐτῇ χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ κράτους της.

MARIA A. ΜΑΥΡΟΓΟΡΑΤΟΥ

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΛΙ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Θρίαμβος! ἀληθὴς θρίαμβος δι' ἡμᾶς! Ἡ Σύγκλητος τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου δὲν ἀπεποιήθη πρὸς τὴν δεσποινίδα Στεφανόπολι τὸ δικαίωμα τῆς ἐγγραφῆς αὐτῆς ὡς φοιτητριάς ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ. Οἱ τετραετῆς ἐπίμονοι ἀγῶνες μας ἐπήνεγκον τέλος τὸ πολητὸν ἀποτέλεσμα. Σιωπηλῶς, ἄνευ μεγάλου θορύβου, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐτέμομεν τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν πνευματικὴν τῆς γυναικῆς χειραφίτησιν.

Ὅτε πρὸ τετραετίας ἄλλη νεανὶς ἠτήσαστο τὴν ἄδειαν ἐγγραφῆς ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ, ἡ Σύγκλητος ἄνευ συζητήσεως ἀπεποιήθη αὐτῇ τὸ δικαίωμα τοῦτο. Μετ' ἀγανακτήσεως τότε εἶχομεν διαμαρτυρηθῆ κατὰ τῆς αὐθαίρετου τῶν Συγκλητικῶν ἀποφάσεως, ἐπεκαλέσθημεν δὲ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν τὴν ὑποστήριξιν τῶν Ἑλλήνων φοιτητῶν, ὧν τὰς περὶ ἠθικῆς ἀρχᾶς προέβαλλον ὡς δικαιολόγησιν οἱ

παράνομως κλείοντες προς τας Έλληνίδας τας θύρας του Έλληνικού Πανεπιστημίου.»

Οι φοιτηταί μας, ή ένθουσιώδης τής Ελλάδος νεολαία, εις τὰ στήθη τής οποίας έπαλλε και πάλλει καρδιά άγνή και εύγενής, άπεδειξε δι' όμοφώνου εις τήν διαμαρτυρήσιν μας άπαντήσεως, πόσον αι προφάσεις τής τότε Συγκλήτου ήσαν άβάσιμοι και πεπλανημένοι, δούσα συγχρόνως έν ώραϊόν μάθημα προς τούς τόσον έλφρως και έπιπολαιώς άποφαινομένους ύπέρ τής τιμής των Έλλήνων φοιτητών.

Η νυν Σύγκλητος, λογικώτερα και δικαιοτέρα έκείνης, άπετάθη όμως εις τó Υπουργείον τής Παιδείας μήπως, ως λέγει, έχει αντίρρησίν τινα τó Υπουργείον έξ άλλοίαις έκτιμήσεως του βαθμού τής ανατιθέσεως παρ' ήμιν τόσον, ώστε να μη παρέχη κανέν ένδόξιμον άνηγουρίας ή διαρκής ανάμιξις μεμωμένου του ώραϊου φίλου μετά νεαρών πολυαρθμων σπουδαιών.

Έπειδή δικά των άνωτέρω φέρεται πάλιν επί τάπητος τó ζήτημα τής ήθικής και τής άκεραιότητος του χαρακτήρος των φοιτητών μας, ους ήμεις τιθεμεν πολλοί ύψηλότερα των κοινών και χυδαίων ανθρώπων, αναδημοσιούμεν περικοπάς τινας τού πρό τετραετίας επί τή αύτῃ περιπτώσει δημοσιευθέντος άρθρου μας, ως και τήν τότε άπάντησιν των Έλλήνων φοιτητών, και παρακαλούμεν τούς έπιτετραμμένους να μελετήσωσιν έν ταύ τῃ έπισταμένως τὰ πρό τετραετίας διαδραματισθέντα, ίνα μη δι' άδίκου και άπερισλέπτου άποφάσεως των προκαλέσωσιν, ουχι τήν άπογοήτευσιν των άνωτερων παιδείας όρεγομένων Έλληνίδων— διότι αύται θα ακολουθήσωσιν έν τῃ ξένη τó παράδειγμα των άλλων συμπολιτιδων των, — αλλά τήν δικαίαν όργήν και άγανάκτησιν των φοιτητών μας, των πολυτιμοτάτων τούτων παραγόντων τής ήθικής ήμῶν ύποστάσεως.

Έλέγομεν λοιπόν πρό τετραετίας ότι οι φοιτηταί μας δέν άποτελοϋσιν εύτυχώς άγρίας και βαρβάρους όρδές, όπως διακρίνονται των Ευρωπαίων και Αμερικανών συναδέλφων των κατά τε τήν εύτραπελίαν και έλλυσιν των ήθών. Ο Έλλην φοιτητής και αισθήματα εύγενῆ έχει και γνωρίζει να έκτιμῃ και σεβῆται τούς άξιους τιμής και σεβασμού· ό φοιτητής κήδεταί τής οικογενειακῆς τιμής, διότι και ούτος έχει οικογένειαν, αδελφάς και μητέρα, ών φύλαξ άγρυπνος και παλλάκις μόνος προστάτης τυγχάνει. Μετ' άγανακτήσεως λοιπόν άποκορούμεν πάσαν κατά των κ.κ. φοιτητών άποδομένην μομφήν, ίνα έν και μόνον παραδεχθώμεν ως έλαττήριον τής άποποιήσεως ταύτης, τήν μεγάλην σχολαστικων τινων ιδιότέλειαν, όπως έν παντί και πάσι ούτοι πρωτεύωσιν, έφ' ό και πάντα κινούσι λίθον εις παρακώλυσιν τής προόδου και βελτιώσεως τής τύχης τής γυναικός.

Δέν έτολιτισθμεν δυστυχώς έτι άρούντως όπως κατχνοήσωμεν ότι εκ τής προόδου και βελτιώσεως τής γυναικός έζηρτηται ή εύδαιμονία όλοκλήρου τής κοινωνίας. Διότι δέν δύνανται βεβχίως να προβάλλωσιν ήμιν σήμεραν τó πρακατακλυσμιαιόν έκείνο άξίωμα, κ.θ' ό ή γυνή ύστέρει τού άνδρός κατά τας πνευματικας δυνάμεις, άφού άπο κίωνος ήδη ό Βιλαγαίρος ειπεν : Αυθιμία ύπάρχει διαφορά μεταξύ των γυναικών και ήμῶν κατά τε τó πνεύμα και τήν ψυχήν, ειμή ότι αι

γυναίκες είναι πλέον εύγενείς και έξιαχάπττοι» και χροϋ τόσαι γυναίκες άνήλθον εις τοιοϋτον ύψος πνευματικῆς περιωπῆς, ώστε ένεους έγκατέλιπον όπισθεν αύτων πολλούς σοφούς τής έπιστήμης θεράποντας και λειτουργούς.

Ένώ λοιπόν παρ' άπαι τοίς πεπολιτισμένους λαοίς έλήφθη πρόνοια, όπως κατά τó ένν και συμφώνως προς τας άνάγκας του σημερινού βίου έπιτευχῆ ή βελτιώσις τής θέσεως τής γυναικός, έν Έλλάδι χάρις εις τήν άκηδία των πολλών και τήν σχολαστικότητα των όλίγων αύτη βαινει όσημέρα: χαλαρουμένη, έξ ου και ή έπιτεινομένη έκχστορε των ήθών έκλυσαι.

Γυμνάσια επί γυμνασίαις ιδρύονται έν τε τῃ πρωτεύουσῃ, ταίς δευτερευούσαις και τριτευούσαις πλεσι τίς Ελλάδος προς μόρφωσιν και άνάπτυξιν των άνδρών δωρεάν, έν δε μόνον παρθεναγωγείον ύπάρχει, και τούτο ουχι τέλειον γυμνασιον, άλλ' ουτε δημόσιον, έν ό και φοιτωσαι μαθήτριαι δέον ύπερογκα να άποτίτωσι διδάκτρα προς τελειοποίησιν αύτων. Έξερχόμεναι δε έκείθεν, μινον δημοδιδάκταλοι δύνανται να διορισθώσι, χωρίς αι επί εύφύια και φελομαθειε εξέχουσαι να δύνωνται να ακολουθήσωσιν έπιστημονικας εύρύτερας σπουδασ, ουτε παρὰ τῃ ένταύα πανεπιστημίω, άλλ' ουτε παρὰ τοίς έν Ευρώπη τοιοϋτοις.

Λεγομεν λοιπόν ύπεροβλήν διακηρύττωσαι ότι παρ' ήμιν ή άμάθεια τής γυναικός διοργανίεται και επιδιώκεται παρὰ των όλίγων τούτων συστηματικώς; Ίως φαίεται παρξίνος ή ιδέα αύτη, ήτις φέρει έν τούτοις ήρας εις τó δυσάρεστον σημειον, τού να ζητήσωμεν μετ' αυστηρότητος λόγιν παρὰ τής δυνάμεω. έκείνης, ήτις εκπαιδευτικόν τμημα καλείται και ήτις ήδύνατο και ώρειλε να μεριμνήση περι τής προσγινόμενης ταύτης εις τó φίλον μας άδειας.

Φοβούνται, λέγει, μη ή γυνή εκπαιδευομένη ζητήση και παρ' ήμιν τήν πολιτικήν αύτης άεξερτηρίην και θελήση να λαβῃ ενεργόν μέρος εις τήν πολιτικήν τής πατρίδος αύτης; Και μήπως ή γυνή δέν παίξει σήμεραν σπουδιον έν τῃ πολιτικῃ μέρως, ου μόνον έν τῃ πρωτεύουσῃ, αλλά και εις τὰ μικρότερα έτι χωρία;

Τίς των βουλευτών δύναται να θέση τήν χείρα επί τής κερδίας του και να μη άνομολογήη ότι ό πρώτος και σπουδαιότατος κομματάρχης, ό κατασκευαστής του πολιτικού αυτού σταδίου, ό πλειονα ρουσρέτια διαθετων είναι ή σύζυγός του αύτῃ; Τίς άγνοεί τήν ενεργείαν και δράσιν τής έπαρχιωτίδος και χωρικής γυναικός κατά τε τας δημοτικας και βουλευτικας έκλογας; Τίς δύναται να άρηθῆ ότι σήμεραν μεν ή κ. Σ. Τρικούπη, άλλοτε δε ή μακαρίτις κ. Καυμουνδούρου ή ή άδελφή αύτης κ. Χατζισκου δέν ήσαν και είναι σπουδαίοι παραγοντες των δυο τούτων κορυφαίων τής Ελλάδος πολιτευτών, τού τε έκλείψαντος και ζώντος έτι; Τίς των θεσιτηρών δέν άπιτεύεται προς τήν Κυρίαν, όπως έπιτύχη παρὰ τού βουλευτου ό,τι δέν ήδυνθη να κατορθώση δι' άλλου τρόπου; Και άκριβώς, λέγουσι, δια τούτο ή πολιτική βαινει κατακρημνών. Άλλα μορφώσατε καταλλήλως τας γυναίκας, όπως ουβι τυφλώς και έμπαθώς πολιτεύωνται μεθ' ύμών, αλλά λογικώς και πετριωτ κως, άφού δέν δυνασθε να πολιτευήτε άνευ ούτων.

Άλλως τε μήπως είναι παράνομον τó πολιτεύεσθαι δια τας γυναίκας; Μη και αύτη δέν αισθάνεται ως ό άνήρ χαρην και

θλίψιν δια τήν πατρίδα αύτης; Μη αύτη ως ταμίας και διαχειριστής των του οικου δέν αισθάνεται ύπέρ πάντα άλλον τὰ βάρη τής φορολογίας; Μη αι πυρκαϊκι, οι θάνατοι και οι πόλεμοι ποιούνται εξαίρεσιν ταύτης; μη είναι άπρόσιτοι δι' αύτην αι τρομεραί των πολέμων συνέπειαι, και εάν ό άνήρ διατρέχη τον κίνδυνον να άπολέση τήν ζωήν του εις τὰ σύνορα, μη δέν χύνεται τó ιδιον αύτης αίμα και τó πολυτιμότερον έτι. τούτέστι των προσφίλων αύτῃ τέκνων;

Άλλ' έν τούτοις ήσυχάζετε. Η Έλληνίς άναπτυσσομένη δέν θα ζητήση τήν έπισημοποίησιν τής χειραρετησεως της, άφού καλώς γινώσκει ότι δι' άλλα κελκισαί έσως άπαιτηση ίσοροπιαν τινά μεταξύ των δικαιωμάτων και των έπιβαλλομένων αύτῃ καθηκόντων, άλλ' ουδέν πλέον. Μη λοιπον τότῃ βαρβάρως και ιδιοτελώς κλειετε αύτῃ τας θύρας του πνευματικού κότρου, υπό φόβου, ως δικαιολογούμενοι λέγετε, μη άπολέση τῃ γόητρον έκείνο τής άπειρίας και άγνοίας. Όπερ άποτελεῖ τήν δυνάμιν της. Η γυνή άναπτυσσομένη δέν θελει καταφύγει πλέον εις επικίνδυνα τεχνάγματα, όπως έπιτύχη του ποθουμένου προς βλάβην ιδίαν τε και ύλετεραν. Φυβείθε, λέγετε, τήν δοκαιοσοφίην τής γυναικός. Απατάθε εναν καλώς αύτη άναπτυχῆ και μορφώη, θα εξισωθῆ με ύμας, ύστεροϋσα ακριβώς κατά τήν δοκαιοσοφιαν και σχολαστικότητα, διότι όρμεμφίως άποστρέφεται και άπφεύγει τατην, ως αντίβαίνουσαν εις τας περι πνευματικῆς καλαισθησίας αρχας της.

Μη ικφέρετε λοιπόν τήν βλάσφημον φράσιν: Γι θα τήν κάμουν αι γυναίκες τήν άνωτέρα παιδείαν; διότι ή έπιστήμη θα χησιμευση αύταις, όσον έρησιόμισσε και προς ύμας τούς άποτήσαντας, ως επί τó πολυ, αύτην δημοσιαις δαπαναις: Πνευματική μεν και ήθική άπόλαυσις δια τήν εύοροϋσαν και φύλαξ άγρυπνος δια τήν εύδαιμονίαν και τήν κλην των τέκνων άνατροφήν, πτήριγμα δε και ζωοταρχωγιν καταφύγιον δια τας κρίσεις: του βίου αύτης ήμέρας. Μη φοβείσθε τόν συναγωνισμόν τής γυναικός. Η γυνή γνωρίζει ότι έγεννηθη μήτηρ και σύζυγος: έν δε ουδέτερου τούτων τύχη, τότε έσως θα ζητήση παρ' ύμων τήν θεσιν μόνον εκεινην, ήτις ήνκει αύτῃ και ήν ώπλισμένον δια τής δυναμειως του ισχυροτέρου φκειοποιηθητε. Διότι δε, δυνατῃ θεσιν να ειπτε, ότι ή φύσις προώρισε τόν άνδρα ουτε δια τήν ρατικῆν, ουτε δια τήν κοπιικήν, ουτε δι' άλλας έκείνας τας τέχνας, επγγελματα και επιστημας, τας άτατύτους βιον καθιστιαιόν, λεπτότητα πνευματος, έπιδεξιότητα και ύπομονήν, και ά: ό άνήρ μέγρι σήμεραν άνερευθοιάτως έμεταλλίεται.»

Έταυθα παραθέτομεν τήν ίπνεκσιν των φοιτητών δημοσιυθεισαν τότε έν τῃ φίλη συναδέλφω «Νεχ Έρπιας εινο» έπιφυλατισομένα δε να εξετασωμεν εις τó προσεξέ φιλλιν, κατά πόσον ή έκλογή τής Ν.μικῆς Σχολῆς δια τήν πρώτην Έλληνίδα φοιτητριαν είναι ή μη έπιτυχῆς.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Εύγενής και φιλοπροσδος νεανίς άπόφοιτος του Άρσκειου, ύπ' άκοατήτου διψης προς τήν παιδείαν φερομένη και ακολουθούσα τó παράδειγμα των έν τῃ λοιπῃ πεπολιτισμένω κοσμῳ όμοφύλων της, των καταρριψαών το ύψηλον και άνυπερβλητον τεύχος, όπερ γελαικι ρολήφεις άνήγειραν μεταξύ τής γυναικός και τής έπιστημονικῆς μορφώσεως. ήτήσατο πρό τινων ήμερών δι' άναρρηξ: της παρὰ του κ. πρυτάνεως όπως τῃ έπιτροπῃ και έγγραφῃ έν τῃ ίατρικῃ σχολῃ του έθνικου Πανεπιστημίου. Ο κ. πρυτανίς ει και έδει, έκτιμών τας ύγιεις αρχας και εύγενεις ιδέας τής φιλοπροόδου νεανιδας, υ' άποδεχῆ ένθουσιωδως τήν αίτησιν της θεωρών αύτην ως άπαρχήν σπουδαιας κοινωνικῆς προόδου κ'

επί τὰ ύγιέστερα τροπῆς τής ήμετέρας κοινωνίας, ουχι ήττον επί έπουσιωδών τύπων στηριζόμενος—ως μη όντος δηλ. του Άρσκακειου άνεγνωρισμένου τελείου γυμνασίου—άπέριψεν αύτην.

Ημεις δέν προτιθέμεθα να εξελέγξωμεν τó δίκαιον ή άδικον τής τοιαύτης άποφάσεως του κ. πρυτάνεως, άλλως τε και άρκετά έγγραψαν περι τούτου έν έμβροβεί και περισπουδίστω άρθρω τής έγκρίτου «Εφημερίδος των Κυριών». Έτερον τι σπουδαιότερον και άποκλειστικώς ήμας άφορών, μάς εξαναγκάζει να διαμαρτυρηθώμεν έπισήμως σήμεραν έννώπιον τής κοινωνίας, άφού πρότερον έκφράσωμεν, κατά καθήκον, τας άπειρους εύχαριστίας τῃ ως ειρηται εφημερίδι (πάνυ εύγενώς αναλαβούση πρό ήμων, έν τῃ προμνησθέντι φύλλῳ αριθ. 29, τήν ύπεράσπισίν μας) επί τῃ έπιρριφθειση άνυποστάτω μομφῃ.

Εϋθὺς δηλαδή μετά τήν άπόρριψιν τής προτάσεως ήρξατο να διαδίδωται παρὰ τῃ κοινωνίῃ και να πιστεύεται και να ύποστηρίζεται συνάμα, ότι ό λόγος ό ώθήσας τόν κ. πρυτανιν εις τήν λήσιν τοιαύτης άποφάσεως δέν είναι κυρίως ό άνωτέρω άναφερθεις—διότι ήδύνατο και να μη ληφῆ ύπ' όψε: προκειμένου περι μέτρου ύπιστυομένου τσαυτάς ώπελειας τῃ κοινωνίῃ— άλλ' ή ζυηρότης ή διακρίνουσα τούς Έλληνας φοιτητάς, ήτις προμηνύει άδύνατον και επικίνδυνον—αν θέλετε— τήν μετ' αύτων καθημερινήν άναστροφήν νεανιδος.

Αναμφιβόλως, οι ούτω σκεπτόμενοι, θα ύπολαμβάνωσι τούς Έλληνας φοιτητάς ως αλήτας τής έσχάτης ύποστάθμης ουδέν εύγενές ένσττερονζόμενος και έν τῃ βορβόρω τής κτηνωδίας και τής ήθικής εξχρωσιώσεως κυλιομένου: τῃ τοιοϋτον όμως, —ευτυχώς, ουτε ό πρυτανίς, ό κάλλιον παντός άλλου γνωρίζων τὰ έμφοροϋντα τούς φοιτητάς εύγενῆ αισθήματα, ήδύνατό ποτε να φαντασῆ, ουτε και οι φοιτηταί οι πλήρη συνείσθησιν τής θέσεως και τής άποστολῆς των έχοντες, θα τó επέτρεπον.

Είναι ζυηροί οι φοιτηταί; έστω, δέν τó άρνούμεθα: αλλά μήπως άλλων ζωηροί είναι των γαλλων, των αμερικανών, των ρώστων και λοιπων συναδέλφων των; Μήπως ύπό τó φαινομενικόν περικάλυμμα τής ζωηροτητος των δέν κρύπτεται καρδιά εύγενής και ένθουσιώδης, πνεύμα προόδου, αισθήματα ειρά και έλληνοπροπη, έντελής δε και ακριβῆς έπιμησις τής θέσεως των; Μήπως οι φοιτηταί δέν θα ιστανται μετὰ του άρμούζοντος σεβασμού πρό τής πνευματικῆς των αδελφῆς έτοιμοι να πατάξωσι τόν πρώτον άχρειον τόν λησμονήοντα τήν θέσιν του; Η μήπως εις τοιαύτην άνοιαν και ήθικην έκλυσιν κυλιόνται, ώστε να τίθενται αυτοί ούτοι κωλύματα άπέναντι τής κοινωνικῆς προόδου και έπιστημονικῆς αναπλάσεως. ής ώρίσθησαν οι κατ' έξοχήν άποστολοι, έργάται και προστάται;

Το τοιοϋτο και να τó φαντασῆ τις είνε βαρύ, πολύ βαρύ! Αφ' ής έποχῆς οι σοφοί πατέρες τής έν Μικῶνη συνοδου άπερήναντο, ότι αι γυναίκες είνιν άνθρωποι! ή γυνή ήρξατο όσημέρην να εξεργηται τής δουλικῆς θέσεως της και να γυήται και αύτη των πνευματικων καρπων, ους βλακωδώς μέγρι τινός έπισκευον οι άνδρες προωρισμένους δι' αυτούς και μόνους. Αν άνεβίου δε σήμεραν ή Ολυμπια δε Γρουζ, εύχαριστως θα έδλεπεν ότι ή γυνή, αν και δέν άνήλθεν—ως αύτῃ άνειροπολει έν μέσφ των σφαγών και άτηχημιών τής γαλλικῆς επαναστάσεως— τας βαθμειδας τῃ βουλευτικού βήματος, άνήλθεν ουχ ήττον τó πανεπιστημιακόν βήμα, όπερ θα δυνηθῆ ήμέραν τινα να αναβίβισῆ και επί του πρωτου.

Πρό μίς τοιαύτης λοιπόν άκαταγῆτου προόδου τεινούσης εις τήν ίστυπείωσιν των δυο φίλων, μόνον οι Έλληνες φοιτηταί θέλετε να ύπολείπωνται των λοιπων άλλοφύλων συναδέλφων των να δεικνύωνται τόσον όπισθοδρομικοί, άπο-

βαίνοντες τὸ φρόνητρον, τὸ φυγαδεῦον καὶ διακωλύον αὐτήν; Ὅχι, ὄχι! Οἱ φοιτηταὶ τῆς χώρας ἐκείνης τῆς διακριθείσης ἀρχῆθεν διὰ τὰ τὸν εὐγενῆ καὶ ἱπποτικὸν χαρακτῆρα τῶν κατοίκων τῆς καὶ τῆς κατ' ἐξοχὴν ὑποστηριξάσης καὶ ἀριστοκρατοποιήσασας τὸ πνεῦμα, μετ' ἔθνικῆς μεγάλης ὄντως ὑπερηφανίας καὶ ἀνεκκαλήτου χαρᾶς νὰ δεχθῶσιν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὴν ὑψηλόφροναν νέαν ἥτις, ἔθ' ἀνυψώσῃ τὴν σημαίαν τῆς πνευματικῆς χειραφετήσεως τῆς ἑλληνίδος, θὰ τὴν σεβασθῶσιν ὡς ἀδελφῆν των, προωρισμένην νὰ συναγωνισθῆ μετ' αὐτῶν τὸν μέγαν καὶ ἐπιμοχθον ἀγῶνα τῆς ἔθνικῆς καὶ κοινωνικῆς διαπλάσεως· θὰ τὴν ὑποστηρίξωσιν ὅλαις δυνάμεσι κα θὰ ὦσιν οἱ προστάται καὶ ἀντιλήπτορες αὐτῆς, εὖ εἰδότες, ὅτι κοινωνία, ἥς τὸ ἄνθος, ἥς ἡ ἐλπίς, νεολαία εἶνε σεσηπηῦτα καὶ διεφθαρμένη εἶνε κοινωνία χωροῦσα ταχθεῖ τῷ βήματι εἰς τὸ βάραθρον τῆς παντελοῦς ἡθικῆς καταστροφῆς καὶ ἀναξία νὰ συγκαταλέγηται μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων κοινωνιῶν· ἀλλ' ἡ κοινωνία μας, εὐτυχῶς, μετ' ὅλας τὰς ἐλλείψεις τῆς, πόρρω ἀπέχει τοῦ νὰ εὐρίσκηται εἰς τοιαύτην ἀπελπιστικὴν κατάστασιν.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 27 Σεπτεμβρίου 1887.

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Μᾶς ἦλθε τὸ φθινόπωρο· σὸν κήπο τὰ λουλούδια
Γέροντε τὸ κεράλι των χλωρὰ καὶ λυπημένα.
Δὲν κελαῖδουρε τὰ πουλιά, σωπάσαν τὰ τραγούδια,
Κ' ἀπὸ τὰ δένδρα πέφτουρε τὰ φύλλα μαραμμένα.

Μᾶς ἦλθε τὸ φθινόπωρο, ἐπέρασ' ἡ γαλήνη·
Ἡ γαλατὴ μας θάλασσα φουσκώνει καὶ μαυρίζει.
Τ' ἀστέρια περὶ δὲν λάμπουρε, σκοτίζει' ἡ σελήνη
Καὶ μέσ' στὰ δάση ὁ βορρῆς τρομακτικὰ σφυρίζει.

Οἱ κάμποι περὶ δὲν φαίνονται σὰν πρῶτα στολισμένοι,
Περᾶσαν τὰ τριαντάφυλλα κ' οἱ ἀνθισμένοι κρήνοι,
Τὰ χόρτα ξεραθήκαυρε κ' ἡ γῆ μαυροτυμένη
Ἔνα πικρὸ χαμόγελο ἐδῶ κ' ἐκεῖ μᾶς δείχνει.

Τὰ χελιδνία τὰ τρελλὰ ἐπήγαυ σ' ἄλλα μέρη,
Ὁ τρύγος ἐτελείωσε, σωθῆκαυ τὰ σταφύλια
Ἀχ, τὸ γλυκὸ μᾶς ἔφυγε καὶ πάλι καλοκαίρι
Καὶ πάψαυε μαζί μ' αὐτὸ γλυκὰ παιγνίδια χίλια.

Ἡ πάχη, τὰ χαμόκλαδα τῆς ἐξοχῆς ἀσπρίνει,
Ἡ φύσις ὀλη θλίβεται, λιγοθυχεῖ καὶ σβένει,
Ὁ μολυβένιος οὐρανὸς τὴν βλέπει καὶ δακρύζει
Καὶ κάθε γέλιο χάνεται, κάθε χαρὰ σωπαίνει.

Μᾶς ἦλθε τὸ φθινόπωρο· περᾶσαν τὰ λουλούδια,
Δὲν κελαῖδουρε τὰ πουλιά, δὲν παίζουρε τέρι, τέρι
Περᾶσαν τὰ τριαντάφυλλα, σωπάσαν τὰ τραγούδια·
Γοργὰ, γοργὰ μᾶς ἔφυγε τὸ μάγο καλοκαίρι.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΤΕΜΑΧΙΟΥ ΑΡΤΟΥ

Ἐπιστολὴ Γ'

Ἀπρηθιμήσαμεν ἐν τῇ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐπιστολῇ τὸ ἀναγκάιον καὶ ὠφελίμον τῆς αἰσθήσεως τῆς γεύσεως, χωρὶς οὐδὲν νὰ εἰπωμεν περὶ τῆς ἐξ αὐτῆς προκυπούσης εὐχαριστήσεως, ἥτις ἀποβαίνει ἀπαραίτητος διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς διατροφῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἐφαντάσθητέ ποτε πόσον ὄχληρόν θὰ ἦτο νὰ τρώγη τις, ἐὰν οὐδεμίαν εὐχαρίστησιν ἤσθάνετο τρώγων; Μετὰ πόσης δυσκολίας ἡ μήτηρ θὰ παρέπευθε τὰ τέκνα τῆς νὰ θέτωσι τοὺς ὀδόντας καὶ τὰς σιαγόνας εἰς ἐνέργειαν καθ' ὠρισμένας τῆς ἡμέρας ὥρας, ἐὰν ταῦτα οὐδεμίαν ἐκ τούτου ἤσθάνοντο ἠδονήν; Καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ εἰς τὰς ἐργασίας των προσπλωμένοι ἄνδρες, νομίζετε ὅτι θὰ ἀπεσπῶντο αὐτῶν ἀπλῶς, ὅπως ἐπὶ τινὰς στιγμάς ἀσχοληθῶσιν εἰς ἀμοιβαίαν τῶν ὀδόντων αὐτῶν προστριβήν; Οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ἡ ἐν γενεῖ κακῶς διατρεφομένη φιλαργυρίας ἡ ἀνεχείας ἐνεκεν, ἀναντιρρήτως θὰ ἐτρέφετο ἀθλιῶς ἐὰν ἡ εὐχάριστος γεῦσις δὲν ἱκανοποιεῖ πως τὰς ἀπολαυστικὰς ἡμῶν διαθέσεις.

Ὁ Θεός, κατανοῶν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἦν ἀρκούντως ἀδύνατος, ὅπως μὴ ἀνταποκρίνηται εἰς ἱκανοποίησιν τῶν διαφόρων αὐτοῦ ἀναγκῶν, ἔθετε παρ' αὐταῖς καὶ σχετικὰ ἀπολαύσεις, ὅπως ἡ ἀμοιβή, ἡ δι' αὐτῶν εὐχαρίστησις ἀναγκάζει ἡμᾶς εἰς ἱκανοποίησιν ἐκείνων. Δὲν ἐπιταί ὁμως ἐκ τούτου ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀποβλέπων εἰς τὴν ἐκ τῆς ἀπολαύσεως εὐχαρίστησιν, ἀντὶ νὰ ποιῆται μετρίαν καὶ λογικὴν χρῆσιν τῶν αἰσθητικῶν ὀργάνων του καταχρᾶται αὐτά. συντελῶν οὕτως εἰς ἐξάντησιν καὶ καταπόνησιν τῶν ὀργάνων ἐκείνων, ἅτινα ὀφείλει μόνον νὰ συντηρῆ καὶ ἐνδυναμόνη. Οὕτω ὁ ἀρεσκόμενος εἰς διαρκῆ γευστικὴν ἀπόλαυσιν, καθίσταται λαίμαργος, ὑποβαλλόμενος πάραυτα εἰς τιμωρίαν παρὰ τῶν ὀργάνων ἐκείνων τοῦ σώματος, χάριν τῆς διατρέψεως τῶν ὀπιῶν ἡ γεῦσις ἐτέθη ἐν τῷ στόματι μας. Οὕτω προτιμῶσι τροφὰς ἱκανοποιούσας μόνον τὰς γευστικὰς ἡμῶν ἀξιώσεις, ὡς γλυκίσματα, ὀπωρικά καὶ λοιπὰ τρόφιμα καὶ ἀδιακρίτως ἀνά πᾶσαν ὥραν γευόμενοι τοιούτων, ἀπομακρυνόμεθα ἐντελῶς τοῦ ἀρχικοῦ σκοποῦ τῆς διατροφῆς. Ὁ κύριος Στόμαχος, ὅστις εἶναι ὁ μέγιστος καὶ ἀπόλυτος τοῦ σώματος ἡμῶν διαιτητής, διαμαρτύρεται, διότι αἱ ἐπισκέψεις γίνονται χάριν τοῦ θυρωροῦ καὶ οὐχὶ χάριν αὐτοῦ. Ἀνακρούει τότε μετ' ὀρμῆς ὄλους τοὺς κώδωνάς του, θέτει εἰς ἐνέργειαν κοπιαστικὴν ὅλον τὸ προσωπικόν του καὶ πρὸ πάντων ὑποβάλλει ποινήν εἰς τὸν κλέπτην τῶν δικαιωμάτων του κύριον θυρωρόν. Ἐντεῦθεν ἡ ἐκ τῆς στομαχικῆς κακοδιαθεσίας ἐλευσινὴ τοῦ στόματός μας γεῦσις καὶ ἡ ἐντελής καὶ ἀνούσιος πάσης τροφῆς πρόσληψις.

Ἦδη ὅτε ἐγνωρίσθημεν μετὰ τὰ πλεονεκτήματα καὶ ἐλαττώματα τῆς γεύσεως, ἦτοι τοῦ θυρωροῦ τῆς σωματικῆς ἡμῶν συσκευῆς, εἰσαγομεν εἰς αὐτὸν τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου μας. Οὗτος, ὑποκείμενος εἰς τοὺς κανόνας τῆς ἐθιμοτυπίας, θὰ παρουσιάσῃ πάραυτα τὸ μικρόν τεμάχιον εἰς τοὺς ἐπὶ τοῦ προθαλάμου συντρόφους του, οἵτινες εἶναι παρατεταγμένοι ἐ-

πιμελῶς ἐκατέρωθεν τῆς θύρας καὶ πρὸς οὓς θὰ ἀναθήσῃ τὴν φροντίδα νὰ διασκευάσῃ τὴν στολὴν του καὶ τὸν καταστήσῃ σπι παρουσιάσιμον διὰ τὴν μεγάλην αἴθουσαν. Οἱ σύντροφοι οὗτοι, σκληροὶ καὶ ἀμειλίχοι, εἶναι οἱ ὀδόντες, περὶ ὧν ἐν τῇ προσεχεῖ ἡμῶν ἐπιστολῇ.

ΛΑΥΡΑ ΣΟΥΖΑΡ, ἱατροῦ.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΓΕΝΝΑΙΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἀπεβίωσαν ἡ Φωτεινὴ Γενναίου Κολοκοτρῶνη, μία τῶν ὀλίγων ἀπομεινασῶν ἀπογόνων τῶν ἡρωικῶν τοῦ Σουλίου γυναικῶν. Αὐτὴ μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς μήμιμος ἀποτελοῦσι τὴν ὠραιότεραν σελίδα τῆς Παγκοσμίου ἱστορίας τῆς Γυναικός. Ἐν τῷ πρασεχεῖ φύλλῳ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» θέλομεν δημοσιεῦσαι μετὰ τῆς εἰκόνας αὐτῆς καὶ τινὰς ἐκ τῶν ὠραίων καὶ χρυσῶν σελίδων τοῦ βιβλίου τῶν γυναικῶν τούτων, ἃς ἡ φύσις πολλοὺς αἰῶνας ὤδινεν, ἵνα μὴ ἄλλας ὁμοίας αὐταῖς γεννήσῃ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ συρμός τῆς ἐποχῆς, συμμορφούμενος καὶ αὐτὸς μετὰ τὰς νέας περὶ γυναικῶν ἰδέας, ἀναγωνιζόμενος ἐν αὐτῇ ὑψηλὴν προσωπικότητα ἀπονέμει αὐτῇ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο προνομίον, ὅστερ μόνον ὕψους τινες προνομιοῦχοι εἶχον μέχρι σήμερον. Πᾶσα γυνὴ ἀπὸ σήμερον ὀφείλει νὰ ἔχη τὸ ἐμβλημα τῆς. Πρὸ ὀκτακοσίου ἀκριβοῦς χρόνον ὁ συρμός οὗτος ἤμαζε καὶ εἰς ἀνωτάτην εἴδη προαχθῆν περιωπὴν ἐν τῇ Δύσει. Κατὰ τὰς Σταυροφορίας ἕκαστος ἱππότης ἔφερε τὸ ἐμβλημα τοῦ κεκραγμένου ἐπὶ τῆς σπάθης ἡ ἐπὶ τοῦ ἔγχυρου τοῦ, ἐκάστη εὐρέως δέσποινις ἐπὶ τοῦ στέμματος τῆς ἡ ἐπὶ τῆς πύλης τοῦ μεγάρου τῆς. Ἐἶναι συρμός, ὅν ὁ τῶσον πρακτικὸς καὶ θετικὸς, ἀλλὰ καὶ τόσῳ ποιητικὸς, αἰὼν μας ἐπαναφέρει χάριν τῆς γυναικός, ἥτις σήμερον λαμβάνει ἐνεργὴν μέρος ἐν τῷ βίῳ, ἥτις ἐξησφαλίσεν ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῇ θέσιν ἐν τῷ οἴκῳ ὡς καὶ ἐν τοῖς γράμμασι, ταῖς τέχναις καὶ ταῖς ἐπιστήμασι. Δικαιούται λοι-

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚΙᾳ

—Ἀλλὰ οὐδεμίαν ἀποδείξει τῶν λεγομένων σας ἔχετε, εἶπεν ἐκείνη, ἐνθ' ἔγω ἔγω ἰδιόγραφόν σας ἐπιστολήν.
— Πῶς! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος ἐλεθρόντητος.
— Βεβαίως, προσέθηκεν ἐκείνη μετὰ ὕψους προσποιημένης ἀταραξίας· καὶ ἀφοῦ ἐθυμῆθη ὅτι ὑπῆρθε στιγμὴ, καθ' ἣν ἡ καλλονὴ μου, ἡ σὰς ἐδελέασε, θὰ ἐθυμῆσθε βεβαίως ὅτι τὴν αὐτὴν ἐσπέραν μοι ἐγράψατε ἐπιστολήν, ζητῶν μοι συνέυθυσιν. Τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην φυλάττω ἐπιμελῶς, ἐν ἀνάγκῃ δὲ θὰ μεταχειρισθῶ αὐτήν, ὅπως ἀποδείξω ὅτι μετὰ συκοφαντεῖτε, ὀρμόμενος ἐκ ζηλοτυπίας. Μὴ κάμψτε λοιπον σκανδαλον, σὰς τὸ συμβουλεύω ὡς φίλη. Ἐξῆς τὸ βαπτιστικὸν καὶ πάντα τὰ πολιτικὰ ἔγγραφα τῆς ἀληθοῦς ἀνεψιάς τοῦ κ. Βάξτον. Σὰς προκαλῶ δὲ νὰ εὐρητε ἐδῶ ἕνα κἂν ἐκ τῶν πολλῶν γνωστῶν μου τῆς Νέας Ἰθρίας, ὅπως πιστοποίησῃ τὰ λεγόμενά σας, τὰ ὅποια καὶ σεις ὁ ἴδιος ἠθέλητε ἀγνοεῖν. ἐὰν δὲν περιηγεῖσθε τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἡ τύχη δὲν σὰς ἔφερε πρὸ μιᾶς εἰκόνας μου, δι' ἣς καὶ ἀτεκλιβήκατε τὸ προσελθῆν μου. Ἐξῆς ἀνάγκην συζύγου νέου, πλουτοῦ καὶ εὐγενούς. Ἐπὶ τέλος ἀχτῶ τὸν Ροδέρτον καὶ προσέξατε.
— Αἱ ἀπειλαὶ σου δὲν μετὰ πτοῦν, εἶπεν ὁ νέος. Δὲν ἔγω ἀνάγκην μαρτύρων ὅπως μεταπεισῶ τὸν Ροδέρτον, ὅστις μετὰ γνωρίζει καὶ μετὰ ἐκτιμᾷ.
— Λοκμάτατε, εἶπεν ἐκείνη μετὰ καταρροητικῶς. Ἀλλὰ δὲν θὰ σὰς πιστεύῃ. Καὶ ἀνοήτως τὴν θύραν ἤρξατο φωνάζουσα μετὰ ὄχλην τὴν δυνάμειν τῆς. Ροδέρτε, Ροδέρτε, ἐλθὲ τολῶ. Ὁ Ροδέρτος ἀκούσας τὴν φωνὴν τῆς Ρηγίνας ἔβραχε μετὰ βίας πρὸς αὐτήν. Ἰδὼν τὸν Γραμπρὲ ἤμαζε τὰς

πὼν καὶ αὐτὴ νὰ ἔχη τὸ ἐμβλημα τῆς, νὰ ἔχη ὠρισμένον σύνθημα τοῦ βίου τῆς, ποικίλλον ἀπὸ τοῦ «τὴν ζωὴν μου ὑπὲρ τῶν τέκνων μου» μέχρι τοῦ «τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης».

Τὸ ἐμβλημα τοῦτο χαράσσεται ἐπὶ τῶν κοσμημάτων, ἅτινα ἡ γυνὴ φέρει πάντοτε ὡς πόρπην χρυσῆν ἢ δακτύλιον ἢ φέλλιον. Ἐκτυποῦται ἐπὶ τῆς προμετωπίδος τοῦ χάρτου τῶν ἐπιστολῶν τῆς. Τίθεται ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος τοῦ λευκώματος ἢ τοῦ ἡμερολογίου τῆς, κεντᾶται ἐπὶ τοῦ σημειωματαρίου τῶν βιβλίων. Διὰ τὰς πλουσίας χαράσσεται δι' ἀδαμαντίων στοιχείων ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ ριπιδίου ἢ δι' ἀργυρῶν ἐπιγραφῶν ἐπὶ τῶν κτενίων, τῶν χειροκτιθικῶν, τῶν ἀρωματοφόρων σιαλιδίων των.

Ἀλλὰ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐμβλήματος τούτου ἀπαιτεῖται μεγίστη προσοχή. Ὅχι υπερβολικὴ αἰσθηματικότης καὶ ἐπιτετηθευμένη φρασσεολογία, οὐδεμίαν ἔχουσα πολλάκις σχέσιν οὔτε πρὸς τὸ φρόνημα, οὔτε πρὸς τὸν προορισμὸν τῆς σερούσης αὐτοῦ. Μὴ δώσωμεν πάλιν ἀφορμὴν νὰ μᾶς εἰπωσιν ὅτι εἰμεθα ἐξημεμένοι ἢ κεναὶ κεφαλαί, ὅτι τὰ πάντα πράττομεν πρὸς ἐπίδειξιν καὶ οὐδὲν κατὰ πεποιθῆσιν. Ἡμεῖς διδούσαι τὸ παράδειγμα λαμβάνομεν ὡς ἐμβλημα τὴν πεζοτάτην καὶ ἀπλουστατὴν λέξιν «Ἐργασία».

Συνιστῶμεν εἰς τὰς ἀναγνώστριάς μας τὴν μελέτην τῆς λέξεως ταύτης καὶ εἰς πολλὰς τούτων τὴν υἱοθέτησιν αὐτῆς, ἀφοῦ προηγουμένως πεισθῶσιν ὅτι δύναται καὶ νὰ τὴν ἐφαρμόσωσιν ἐν τῷ καθημερινῷ αὐτῶν βίῳ.

ΠΑΡΙΣΙΝΗ

Παρθενωγεῖτον Χίλλ. — Τὴν παρελθούσαν τετάρτην ἐτελεύθη ἐν τῷ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐπιτάξοντι παρεκκλησίῳ τοῦ Παρθενωγεῖτου Χίλλ μητροπολιτικὴ λειτουργία. Πολλοὶ κλημένοι προσήλθον μετ' εὐχαριστήσεως, ἕνα ἀκούσισι τὰς μαθητῶν τοῦ Παρθενωγεῖτου ψαλλούτας τόνον εὐτεδῶς καὶ ἀρμονικῶς καὶ συγχαρῶσι τὴν διευθύντριαν, διότι τόνον ἀκαμάτως ἐργάζεται διὰ τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν τῶν μαθητριῶν τῆς μόρφωσιν. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἀπήγγελε μετὰ τῆς γωστικῆς εὐφραδείας καὶ ρητορικῆς δεινότητος αὐτοῦ ὁ παρ' ἡμῶν διαπρεπὴς θεολόγος κ. Ἰγνάτιος Μισάκης.

Ο ΕΡΜΗΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ ΥΠΟ Κ. ΡΩΜΑΪΔΟΥ

Περικαλλέστατον καὶ περισπούδαστον σύγγραμμα ἐξέδωκεν ἀρτίως ἀγγλιστὶ γεγραμμένον ὁ διαπρεπὴς παρ' ἡμῶν κ.

ἀγκάλας του... Ἀλλ' ἡ Ρηγίνα ἐρήφθη μετὰ τῶν δύο νέων.
— Ροδέρτε, εἶπε κάτωχρος δρακτομένη τῆς χειρὸς τοῦ μητηρῶς τῆς καὶ δεικνύουσα διὰ τῆς ἑτέρας τῶν Ἰάκωβος· ὁ ἄνηρωτος αὐτὸς εἶνε εἰς ἄθλιος.
— Πῶς! ὁ Ἰάκωβος, ὁ καλλίτερός μου φίλος! εἶπεν ὁ νέος ἐκπληκτός.
— Νὰ, εἶπεν ἡ Ρηγίνα μετὰ δυνάμειος. Ὁ Ἰάκωβος, ὅστις μετὰ ἠγάπησε καὶ τοῦ ὀπίου τὸν ἱερὸςτυλον ἔρωτα ἀτεπο ἦθην μετὰ φιλίας! Ὁ Ἰάκωβος, ὅν ἐδίωξε μακρὰν τοῦ προστάτου του, ὅν ἐδοκίμασε νὰ προδώσῃ καὶ ὅστις μνηστῆρον σήμερον τὸν γάμον μας ἔρχεται νὰ ἐξυφάνῃ τίς ἴδτε ποίαν βδελυραν συκοφαντίαν κατ' ἐμοῦ! Ἐννοεῖς τώρα διατί δὲν ἠθέλησα νὰ προσκληθῆ; Καὶ ἦδη, Ροδέρτε, τὸ καθήκόν σου. Ἐπερασπίσθητι τὴν γυναικά σου καὶ διώξον τὸν ἄθλιον τούτον.
Ὁ Ἰάκωβος ἐκπλαγείς διὰ τὴν τόλμην τῆς μεγαίρας ἐκείνης ἔμεινε ὡς ἀποληθωθεῖς. Τέλος ἐννοῶν τὴν τρομερὰν συκοφαντίαν, ἡ ἡ ἀθλία ἐξέφανε ἐναυσίον του, ἠγέρθη καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν φίλον του:
— Ροδέρτε, εἶπεν. Πίστευσόν με, πίστευσον τὸν φίλον σου, ὅστις ἐβουρήθ δια σὲ καὶ δι' ἐαυτοῦ. Ἡ γυνὴ αὐτῆς εἶναι ἡ πλέον ἀθλία καὶ ἡ πλέον ἀξιοκαταφρόνητος γυνὴ τοῦ κόσμου. Θέλει νὰ καταστρεφῇ τὴν εὐτυχίαν ἀμφοτέρων μας, ἀλλ' ὄχι, ἦλθον ἐγκαίρως ὅπως ἐμποδίσω...
— Ὄφειλε λοιπὸν ταχέως εἶπεν ὁ ἀτυχὴς νέος, ἵνα μάθω τίς εἶναι τὸν δύο ἀνθρώπων, οὓς ἠγάπησα ἐπὶ τῆς γῆς, μετὰ προδοῖαι.
— Ἐἴτω, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος καὶ μετὰ φωνὴν τρίμουσαν ὑπὸ ὀργῆς καὶ συγκινήσεως διηγῆθη τὸ κατὰ τὸ τρομερόν τῆς Ρηγίνας παρελθόν.
— Εἶνε ἡ σερα σου, εἶπεν ὁ Ροδέρτος, κάτωχρος καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς ἐκείνην. Ἐκείνη εἰδήμων τεχνίτις, διεσπράγγει εἰς λυγμούς λέγουσα:
— Ροδέρτε, οὐδὲν ἔχω νὰ σοὶ εἰπω. Σοὶ ἐπιτρέπω νὰ ἐξετάσῃς τὸ παρελθόν μου. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης σοὶ ἀποδίδω τον λόγον σου. Δὲν εἶσαι πλέον τίποτε δι' ἐμέ.
— Καὶ δέως, Ρηγίνα, ἐπήτησεν ὁ Ροδέρτος, τούτο δὲν εἶναι ἀπάντησις.
— Νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰς συκοφαντίας τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ; Ἀλλὰ ἦρω

Κ. Ρωμαϊδης «Ο Έρμης του Πραξιτέλους» (The Hermes of Praxiteles). Ομολογούμεν ότι πρώτην φοράν είδομεν εικονογραφημένον σύγγραμμα έν τοίς καθέκαστα και έν συνόλω τόσον ώραίον και τόσον ανεπίληπτον, δέν θά έπιστευόμεν δέ ότι τοιοῦτον άριστοτέχνημα έφιλοτεχνήθη έν Αθήναις, εάν δέν εγινώσκομεν ότι τοῦτο προέρχεται εκ τών παγκόσμιον φήμην άπολαύοντων Καταστημάτων τών κ. κ. Ρωμαϊδων. Οστις έπισκέφθη τό επί τής οδου Νίκης απέραντον κεντρικόν Κατάστημα, ένθα υπάρχει τό έργοστάσιον τής φωτοτυπίας, γινώσκει κάλλιστα ότι ως εκεί βασιλεύει ή πολυτελεια, ό πλοῦτος, ή τάξις και ή καθαριότης συνημολογημένα πάντα δι' άκρας άρμονίας και καλαισθησίας, δέν εκπλήσσεται και πρό του θαυμασίου προϊόντος αυτού. Άλλά πλην τής άκρας καλαισθησίας, ήτις περιβάλλει τό βιβλίον, μοναδική είναι ή έπιτυχία τών πέντε εις διαφόρους στάσεις εικόνων του θεσπεσίου Έρμου, ως επίσης και τών δύο άποψέων τών έν Ολυμπία άνασκαφέντων έρειπίων του ναού του Ολυμπίου Διός, του Ηραίου και τής Παλαιστρας. Τα δύο αετώματα του έν Ολυμπία ναού του Διός, κεφαλή άθλητου και ό πους του Έρμου χρησιμεύουσιν ως κοσμήματα του βιβλίου. Είναι εις τρία διηρημένον μέρη τό πρώτον πραγματεύεται περι Ολυμπίας, τό δεύτερον περι Πραξιτέλους, εις δέ τό τρίτον παρατίθενται αι κρίσεις τών διαπρεπεσάτων αρχαιολόγων όσοι έγραψαν περι του Έρμου του Πραξιτέλους. Έν δ' έπιλόγω, ποιήσιν και πατριωτισμόν αποπνέοντι, εκφέρει ό συγγραφεύς κρίσιν περι Πραξιτέλους και Έρμου. Έπιβαλλούσης μεγαλοπρεπείας είναι τό έξώφυλλον και ή έν γένει περιβολή του βιβλίου.

Τό έργον του άφιεροί ό κ. Ρωμαϊδης εις τόν κ. Γλάδσωνα, τόν μέγαν τών έλληνικων γραμμάτων και τής αρχαιοτήτος έραστήν, ου αυτόγραφος έπιστολή δημοσιεύεται έν αρχή ευχαριστήριος, έν ή λέγει ότι έξ αυτού και έξ άλλων τεκμηρίων διαβλέπει τόν πόθον τών Έλλήνων του να συνδεθώσιν επί μάλλον και μάλλον με τας άναμνήσεις του ένδόξου παρελθόντος αυτών.

Τό λαμπρόν έργον εύρίσκεται εις τό έν οδφ Έρμου υπο-

τήσατε τουλάχιστον τί αποδείξεις έχει έναντίον μου; ένφ ίδου ή έπιστολή, ειπεν ανοίγουσα συροθήκη μικρού έπίπλου, ήν μοι έγραψες ζητών μοι συνέντευξιν υπό την στέγην του εύεργέτου και προσάτου σου.

Ο Ροβέρτος ήρπασε και άνέγνωσεν άπλήστως τό τεμάχιον εκείνο του χάρτου.

— Αθλιε! άνανδρε ειπε, περαινων την άνάγνωσίν του.

— Ροβέρτε! ειπεν ό Ιάκωβος.

— Σιωπή! άρκούν τά ψεύδη και αι βδελυραί αυται συκοφαντία! ειπεν ό Ροβέρτος κινών την έπιστολήν πρό τών οφθαλμών του Ιακώβου! Σιωπή ή σε φονεύω ως ακύλον...

Στραφεύς δέ πρός την Ρηγίναν:

— Συγγνώμην, ειπε, τείνων αυτη τόν βραχιόνα μετ'εύγενοϋς σταθερότητος και γλυκειάς έμπιστοσύνης. Πρέπει να μείνω μόνος με τόν άνθρωπον αυτόν. Και όδηγών αυτην μέχρι τής θύρας προσέθηκεν άσπαζόμενος μετá σεβασμοϋ την χειρά της:

— Έστé ήσυχος, κόμησσα. Θα σάς ικανοποιήσω.

Έπιστρέφων δέ πρός τόν Ιάκωβον, άφου εκλεισε την θύραν, έξ ής ή Ρηγίνα έξήληθεν

— Έννοεστε, ειπεν, ότι όλος αυτός ό βόρβορος δέν πλύνεται ή με αίμα; Και άρπάσας από τής πρό αυτού πανοπλίας δύο πολύκροτα, ειπε πρός τόν Γραμπραί:

— Σοι ήρκίζομαι εις την τιμήν μου... ήθέλησε να ειπη ό νέος.

— Είς ποίαν τιμήν, ειπεν ό Ροβέρτος μετá καταφρονήσεως, άφου κατεπάτησας άσεβώς πάντα νόμον αυτης; Αρκει, κύριε... Σας μιού και σας αποστρέφομαι μεθ' όσσης δυνάμεως σας ειχον άλλοτε αγαπήσει. Τα πολύκροτα είναι πλήρη, έξετάσατέ τα!...

— Αλλά δέν θα κτυπηθώ μαζί σου.

— Θα σε άναγκάσω εις τοϋτο. Έλθέ. Η νύξ είναι ώραία και ό ούρανός κατάφωτος. Αί όχθαι του Σηκουάνα έντελώς έρημοι.

κατάστημα τών κκ. Ρωμαϊδων και εις τό βιβλιοπωλείον του κ. Βιλμπεργ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Δ. Α. Μινιέη. Ευχαριστούμεν δι' εύγενείς φροντίδας νέος συνδρομή ής ένεγράφη, άναμείνομεν χρήματα εισπραχθέντα. -- Κον Δ. Ζ. Απρρακα. Συνδρομή έλήφθη όδηγία σας εξετελέσθησαν. -- Κον Α. Ε. Βαρια Νέα συνδρομήτρια εις Ιστορίαν Γυναικός ένεγράφη. -- Καν Π. Χ. Πύργου. Συνδρομή σας έλήφθη, δέν δικαιολογήσθε προσαζομένη ότι δέν σας έζητήθη ή συνδρομή σας, καθότι ή αυτίθη αντιπρόσωπός μας κ. Π. Χ. μάς γράφει ότι επανειλημμένως σας έζητήθη αυτη. -- Κον Σ. Ι. Μ. Τ. Πατήν. Νέοι συνδρομηταί ένεγραψαν, ευχαριστούμεν δι' εύγενείς σας φροντίδας, αποδείξεις αποτελλονται. -- Κον Φ. Κιατορ. Ευγνωμονούμεν δια πράγματι καταπληκτικόν αριθμόν συνδρομητών εις την μικραν πόλιν σας. -- Αποστολή αποδείξεων ήρρησεν ένεκεν πολλών άσολογιών ή κ. Παρρέν έπιθυμεί να σας γράψη ή ίδια. -- Καν Ε. Κ. Σύρον Τόν χειμώνα την ήμέραν προτιμώντα χρώματα σκοτεινά. -- Καν Π. Α. Πατρας. Έάν δέν εισθε πολύ οικεία μετá τής οικογενείας, εις ήν γευματίζετε, δέν πρέπει να διπλώνετε την πετσέτα σας, έννοεστε ότι κατόπιον υμών δέν δύνανται να την μεταχειρισθή άλλος. -- Καν Γ. Η. Βώλον Τό όλοσπρικόν δύναται κάλλιστα να βαφθ. -- Καν Π. Ι. εις Αδαπαζάρτον. Συνδρομή σας έλήφθη. Θα ένεργηθώσι τά δέοντα. -- Καν Ε. Ι. Κέρκυραν κ. Φ. Γ. Αόρισσαν. Συνδρομαί έλήφθησαν. Σας λέγομεν όμως ως και εις άλλας κυρίας ατινες έχουν την αυτην άπαίτησιν ήτοι να επιβεβαιωνηται ή λήψις εκάστης συνδρομής δι' έπιστολής ιδιαίτερας, ότι αυτό είναι άπολύτως αδύνατον ένεκεν τών πολυαριθμων συνδρομητριών. -- Κον Ν. Χ. Σύρον κ. Κ. δέν ήλθεν εις τό γρασιόν μας. -- Καν Μ. Ν. Δ. Παρισίους. Νέα διεύθυνσις σας δυσανάγνωστος. Πρός τοϋτους συνδρομή σας τρέχοντος έτους καθυστερείται. -- Κον Β. Γ. Μ. γαλαξ. Φροντισόμεν δια ζητούμενην οικοδιδάσκαλον και γράφομεν. -- Καν Π. Γρ. Κηπολιν. Δια τά μη εγκρινόμενα χειρόγραφα δέν άπαντώνμεν ουτε δι' έπιστολής, ουτε δια τής αλληλογραφίας τής έφημερίδος μας. -- Κον Μ. Τ. Ισμαηλίαν. Πέντε τοκομερίδια έλήφθησαν ευχαριστούμεν δι' εύγενή ζήλόν σας. -- Κον Ν. Δ. Πύργου. Ένεγράφητε μεν συνδρομητής την 8ην 7θριου έστάλησαν όμως υμίν τά φύλλα από τής αρχής του έτους ήτοι την 8ην Μαρτίου. τοϋτο σας βεβαιού ή υπ' αριθ. 19'9 απόδειξις σας. -- Κον Δ. Σ. Ιομαηλίαν. Συνδρομή αδελφής σας έλήφθη. -- Κον Μ. Κ. Ξάνθην. Καταλληλότερον τό Λύκειον Διοσκορίδου. -- Καν Μ. Ν. Τρίπολιν. Περικαλύματα πολυτελή Α, Β' και Γ' έτους Α' Ερ. τών Κυριών υπάρχουν παρ' ημίν αντί τριών φρ. εκαστος, επίσης και Ημερολόγια παρελθόντων έτων πρός φρ. έν εκαστον. -- Καν Μ. Ζαγοράν. Απάντησις διδεται μόνον εις τας συνδρομητριάς μας.

GERMANIS καλή κλειδοκυβαλίστρια ζητεί μαθήματα μουσικής εις τιμάς συγκαταβατικάς. Η διεύθυνσις παρ' ημίν.

ΡΑΠΤΡΙΑ άσπροροϋχων ζητεί έργασίαν.

— Δέν θα μονομαχήσω ουτε την νύκτα χωρίς μάρτυρας, ειπεν ό Ιάκωβος, ζητών να κερδήση τουλάχιστον καιρόν.

— Και εγώ δέν θέλω να περιμείνω έως αύριον ένα σε φονεύσω.

— Εκλέξατε.

— Να με φονεύσης; Σύ, Ροβέρτε, όν άλλοτε άπεκάλου άνδελφόν!

— Αλλά τοϋτο είναι τρομερόν όνειρον!

— Άλλως τε, έξηκολούθησεν ό Ροβέρτος, δέν δυνάμεθα να προσκαλέσωμεν μάρτυρας, χωρίς να τούς κυλίσωμεν κατá τό μάλλον και ήττον εις τόν βόρβορον, εις όν κυλιόμεθα. Άλλ' επειδή ή έπιζήσιον εκ τών δύο μας δέν πρέπει να θεωρηθῆ δολοφόνος, πράξατε ως εγώ.

Και καθήμενος πρό τής τραπέζης ό Ροβέρτος εκάλεσε τόν πρώην φίλον του να τόν μιμηθῆ. Γράψατε, του ειπε με φωνήν σταθεράν. Υπαγορεύω: Σήμερον 28 Μαΐου 1885 μονομαχώ δια πολυκρότου μετá... Ος τό όνομά μου και θέτω τό ιδικόν σου.

Α' Έάν αποθάνω, φονευθείς παρά του αντιπάλου μου, έπιθυμώ να γίνη γνωστόν, ότι ή μονομαχία έγένετο καθ' όλας τας υπαγορεύσεις του νόμου.

— Υπεγράψατε;

— Υπέγραφα.

— Κρατήσατε την σημείωσίν σαν ως κρατώ την ιδικήν μου. Θα εύρεθῆ επί του σώματος εκείνου εκ τών δύο μας, όστις ήθελε φονευθῆ.

— Αγωμεν, ειπεν, ανοίξας την θύραν και ακολουθούμενος υπό του Ιακώβου.

Πρην όμως ή οι δύο νέοι έξέλωσαι του κήπου, ένεφανίσθη ή Ρηγίνα έν τῶ δωματίω εκείνω, και με ύφος άπεριορίστου μίσους, ειπεν: Αρκει να τόν φονεύση τουλάχιστον! και έρρίφθη επί τινος σφά, παραδοθείσα εις ιδίας σκέψεις.

(Ακολουθεί)